

אור הזוהר 97 ★ ניסן תשע"ג

מפעל הזוהר העולמי אשר נוסד ע"י גדולי ישראל שליט"א לקרב הגאולה ברחמים ופועל בברכתו של מרן הגר"ח קנייבסקי שליט"א

"רבש"ע בבקשה התן לי כלים להכיל, ולב שומע לקבל ולהשיב אל לבי את הדברים הנאמרים במאמרים האלה בשם האמת".

מאמר קבלת עול מלכות שמים שלמה

דברי חיזוק והתעוררות לרגל המצב ממשנתו הצרופה ומדבריו הק' של הגאון הצדיק האמיתי רבי שלמה ליב ברעוזה זצ"ל ויהיו הדברים לעילוי נשמתו הטהורה וימליץ טוב בעדנו אמר הש"ס יתברך "כי לי בני ישראל עבדים, עבדי הם אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים אני ה' אלוהיכם" (ויקרא כד, ג).

להיטיב לבריותיו

ולתת להם חלק ונחלה כרוב רחמיו וחסדיו, ועל זה נאמר: אמרתי עולם חסד יבנה (תהלים פט, ג) (ה) והוא גדול רוב חסד וטוב, כמו שאמר הכתוב (תהלים קמ"ה, ט) טוב ה' לכל, ומטבע הטוב להיטיב. ורצה בבריאת העולם להיטיב לנבראים, ושיכירו כח מלכותו, ויתענגו מזיו כבודו, ולכוונה זו ברא את העולמות, וכמ"ש אדון עולם אשר מלך בטרם כל יציר נברא שהיה מלך בשלימות הגמור בכח, בטרם כל יציר נברא, אך מה שברא העולמות הוא, כי לעת נעשה בחפצו כל אזי מלך שמו נקרא, על ידי הנבראים שמכירין כח מלכותו והוד יקרו, ומתענגין מעבודתו ומקבלין שכר בזה ובכא (ו).

ישראל יקבלו את ההטבה

ולא ברא את העולם אלא בשביל ישראל עם קדושו, שהם יקבלו הטוב ההוא, כנאמר בראשית בשביל ישראל שנקראו ראשית, שהיה גלוי וידוע לפניו ית"ש שמכל אומה ולשון לא יקבל שום תענוג אלא מעם ה' הישראלי, שהם יעשו רצונו אף שהם בעולם הגשמי וקשה עליהם מלחמות היצה"ר ושעבוד מלכיות, אף על פי כן הן מתחזקין בכל עוז ואמיץ כח לעשות נחת רוח ליוצרים ולקבל עליהם עול מלכותו ית', ומזה הוא ית"ש מקבל תענוג ושעשועין יותר מכל העולמות (ז).

בריאת העולם – להתענג על ה'

ברוך ה' אלקי ישראל המוכתר בכתר עליון מתפילתן של ישראל ושירתן (עי' חגיגה יג: ובתוס' ומהרש"א שם) אשר ברא את העולם בחכמה, מתוך התבוננות בתורה, כדי להיטיב מטובו יתברך שמו לזולתו, וחסדו גבר עלינו ובחר בנו מכל עם, וקרבתו לעבודתו, ונתן לנו תורת אמת להורות לנו את הדרך נלך בה, ואת המעשה אשר נעשה, כדי להגיע לשלימות הנפש, ונזכה בזה לרב טוב הצפון לצדיקים. להתענג עליו ולהנות מזיו שכינתו, והארת פניו לנצח נצחים בהוד והדר ואזי יכירו הכל יסוד מלכותו.

מטרת בריאת העולם

יצר הארץ ועושה הוא כוננה, לא תהו ברא לשבת יצרה (ישעיה מה, יח) (ח) בעשרה מאמרות וכ"ב אותיות התורה (ט) וברא את העולם בחסד ולא מצד שהיה חסר כלום, אלא ברא את העולם מצד החסד הגמור, כדי להיטיב לברואיו הטבה שלימה, שלא יהיה אפילו בושת למקבלים (י), ויכירו גדולתו, ויזכו להיות מרכבה לשכינת עוזו, להדבק בו ית' ויתרומם שמו לעד (יא).

א. מתוך השמחה. (עי' בהקדמת ס' לימודי אצילות ושם בסוד הצמצום חלק א) וברא התורה (שם) והייתה אצלו אמון שעשועים יום יום (משלי ח : ל) (ועיין בראשית רבה א א).
ב. ראה ספר יצירה, מדרש אותיות דרבי עקיבא, וזוה"ק (חלק א ג ע"א), וזוהר חדש רות. והם ל"ב נתיבות חכמה יעויין בס' יצירה הנ"ל.
ג. רמח"ל זלה"ה, קל"ח פתחי חכמה (פתח ד) וביאר: כענין שאמרנו, מאן דאכל דלאו דליה בהית לאסתכלי באפיה. ועל הטעם הזה רצה שיהיה דרך עבודה לבני אדם לשיזכו על ידה לטוב, ואז יקבלוהו בשכרם. ועל כן שם הטוב והרע והבחירה באדם,

והשכר והעונש, עד שיצא התכלית המכוון הזה:..

ד. עץ חיים שער הכללים פרק א ופתיחת יונת אלם להרמ"ע מפאנו זלה"ה יעו"ש בהקדמה בענין החסד. וכ"כ בסוף באר הגולה לשו"ע חושן משפט.

ה. שערי אורה, השער השביעי.

ו. מאור עינים, לך לך.

ז. מאור ושמש, מטות.

בריאת העולם נס יותר גדול מיציאת מצרים.

ה' יתברך בתחילת עשרת הדברות אמר: "אנכי ה' אלוקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים", ונשאלת השאלה, מדוע הציג השי"ת את עצמו כמי שהוציאנו ממצרים, ולא כמי שברא את השמים ואת הארץ, כי הלא בריאת שמים וארץ הוא נס יותר גדול מיציאת מצרים שהרי הוא יש מאין, ויציאת מצרים הוא יש מיש, ורק שינוי הטבע ולא בריאה מאפסה מחולטת.

כל ישראל היו עדים על נס יציאת מצרים

ופירשו (ספר הכוזרי) שבבריאת העולם לא היו בני אדם שיוכלו להעיד על כך, אך ביציאת מצרים היו כל ישראל ויוכלו להעיד על זה, וכמו שנאמר: "אתם עדי נאום ה'".

עיקר יציאת מצרים היתה שה' יהיה אלוקינו

עבדים היינו לפרעה במצרים, ומתוך העינוי והשעבוד הוציאנו הקב"ה משם ועשה עמנו נסים מפורסמים, לכך אנו חייבים לו הרבה ועלינו לקבל עול מצוותיו. וזכרון יציאת מצרים שורש התורה, ועיקר גדול ויסוד לכל המצוות כולן, (רבינו בחיי דברים ו, כ). - במצרים היינו משועבדים לפרעה ועבדיו בעבודה קשה, והוציאנו ה' ביד חזקה ובאותות ומופתים גדולים, ובגלל זה חייבים אנו לו הכרת הטוב גדולה מאד, כי אילולי כן היינו אנו ובנינו משועבדים לפרעה במצרים. - עיקר יציאת מצרים היתה, להיות ה' ית"ש לנו לאלקים, כמו שמפורש בתורה, דהיינו ליחד שמו יתברך עלינו שהוא אלוקינו ואנחנו שלוחיו בעולם לעשות רצונו. וענין זה קבלנו בעת תוקף השירה, ואמרנו: זה אלי ואנוהו אלקי אבי וארוממנהו. (ר' ישראל מאיר הכהן, שם עולם ח"ב פ"י) ובכך אמרנו "נעשה ונשמע" וחייבים אנו לזכור בכל לילה ובכל יום את יום צאתנו ממצרים.

אמר רבינו הגר"ש ברעווה זצ"ל:

את ה'ספרי' דלקמן יש לתלות בכל ישיבה וישיבה

אמרו רז"ל בספרי (סוף פרשת שלח) למה מזכירים יציאת מצרים על כל מצווה ומצווה? למה הדבר דומה?

למלך שנשבה בן אוהבו ומשפדאו לא פדאו לשום בן אלא לשום עבד שאם יגזור ולא יהיה מקבל עליו א"ל עבדי אתה. כיון שנכנס למדינה אמר לו "נעול לי סנדלי וטול לפני כלים להוליך לבית המרחץ", התחיל הבן ההוא מנתק, הוציא עליו שטר ואמר לו "עבדי אתה".

יציאת מצרים - על מנת שנהיה עבדים למקום

כך כשפדאו הקב"ה את זרע אוהבו לא פדאם לשום בנים אלא לשום עבדים, כשיגזור ולא יהיו מקבלים עליהם אמר

התרי"ג מצוות הן הדון להשיג הטבה

והוא ההצלחה אחרונה אשר אין שני לה. וכדי לבא להצלחה זו, מנע אותנו מכל התאוות רעות והזהיר אותנו בעונש אם נעבור על מצותיו, וזה הכל לתכלית הטובה^(ט).

שמירת המצוות לטוב בעולם הזה ובעולם הבא

עבדים היינו לפרעה במצרים - כור הברזל, ויוציאונו ה' במצרים ביד חזקה. ויצונו ה' לשמור ולעשות תרי"ג מצוות לטוב לנו כל הימים לחיותנו כהיום הזה^(ט). ובכדי שלא נאכל נהמא דכיסופא^(ט).

המצוות הן נגד אנרי האדם

תרי"ג אברים יש בגוף ונפש האדם, כנגדם יש תרי"ג מצוות לתקן כל איבר ואיבר ולחיותו ולזון את נפש האדם, והם לבוש הנשמה^(ט). ומלבד זאת שכר צפון לנו בעולם הבא, שכר אין קץ ותכלה, עין לא ראתה!

תרי"ג מצוות הן תרי"ג עצות להיות שלמים

מן הידוע כי שש מאות ושלוש עשרה אורות מצוות יקרות ניתנו לנו במתנה מאת מלך הכבוד ית"ש לנצח, על מנת לקיימם - לעשות רמ"ח מהם, ולהשמר מלעבור על שס"ה מהם במחשבה דיבור ומעשה, ובהם מעידים על שהוא ה' אלוקינו מלכינו ואנחנו עבדים משועבדים לו, ועל ידם יאירו איברי נשמותינו מלבד רב טוב הצפון לנו בעולם שכולו טוב, זאת היא חובתינו וכך יפה לנו ולבנינו עד עולם, ובזה נעשה נחת רוח כביכול לבורא ית' על שציוה ונעשה רצונו. והם תרי"ג עצות איך יהיה האדם שלם לפני אדון הכל ית"ש.

וזה לשון הזוהר הקדוש (בפרשת יתרו דף פ"ב ע"ב): דתנן, שית מאה ותלת עשר זיני עיטא, יהיב אורייתא לבר נש, למנהי שלים במאריה, בגין דמאריה בעא לאוטבא ליה בעלמא דין ובעלמא דאתי. ויתיר בעלמא דאתי, דהא תנינן, כל מה דקודשא בריך הוא אשלים ליה לבר נש, מאינן טבאן דזכי בהו לעלמא דאתי אשתלים בהו. מאי טעמא. משום דעלמא דאתי דקודשא בריך הוא הוי.

בתרגום ללשון הקודש: ששנינו, שש מאות ושלוש עשר מיני עצה נתנה תורה לאדם להיות שלם ברבוננו, משום שרבוננו רוצה להיטיב לו בעולם הזה ולעולם הבא, ויותר לעולם הבא, שהרי שנינו, כל מה שהשלים הקדוש ברוך הוא לאדם - מאותן טובות שזוכה בהם לעולם הבא השתלים בהם. מה הטעם? משום שהעולם הבא הוא של הקדוש ברוך הוא.

ת. קול שמחה, תולדות.

ט. ע"פ דברים ו: כא - כד.

י. האל ית"ש הוא תכלית הטוב ודאי. ואמנם, מחק הטוב הוא להטיב, וזה הוא מה שרצה הוא ית"ש - לברוא נבראים כדי שיוכל להטיב להם, כי אם אין מקבל הטוב אין הטבה. ואמנם, כדי שתהיה ההטבה הטבה שלמה, ידע בחכמתו הנשגבה שראוי

שיהיו המקבלים אותה מקבלים אותה ביגיע כפם, כי אז יהיו הם בעלי הטוב ההוא, ולא ישאר להם בושת פנים בקבלם הטוב, כמי שמקבל צדקה מאחר. ועל זה אמרו (ירושלמי ערלה פרק א, הלכה ג), "מאן דאכיל דלאו דיליה בהית לאסתכולי באפיה. (דעת תבונות א, מב) וכ"כ בספר מגיד מישרים למון ר' יוסף קארו זלה"ה.

יא. ע"פ שערי קדושה חלק א שער א, ועיי"ש עוד.

מפני שסומך גאולה לתפלה יש לו שכר כל כך שיהיה בן עוה"ב?

מזכיר הגאולה ומיד עובד את ה' בתפילה

ותירץ רבינו יונה ז"ל שהטעם שזוכה לשכר גדול כזה, הוא מפני שהסיבה שגאלנו הקב"ה והוציאנו ממצרים היתה כדי שנהיה לו לעבדים (כאשר אמרנו למעלה), שנאמר "כי עבדי הם אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים" ובברכת גאל ישראל מזכיר האדם את החסד שעשה עמנו הבורא בהוציאנו משם. והתפילה היא עבודה כדאמרינן (בבא קמא צה:): "ועבדתם את ה'" - זו היא תפלה. וכשהוא מזכיר יציאת מצרים [ומזכיר שהוא עבדו של מקום] ומתפלל מיד - מראה שכמו שהעבד שקונה אותו רבו - חייב לעשות מצוות רבו - כן הוא מכיר הטובה והגאולה שגאל אותו הבורא, ושהוא עבדו ועובד אותו [מיד בעבודת התפלה] וכיון שמכיר שהוא עבדו מפני שגאלו, ועושה רצונו ומצותיו נמצא שבעבור זה זוכה לחיי העולם הבא, עכ"ל. דהיינו שמכיר שהוא עבדו של בורא העולמים ית"ש מביאו דבר זה לקיים מצותיו ואזי יזכה לחיי העולמים.

עבד ה' ולא עבד ליצור

וזה יביא אותו להכרה נוספת שהוא עבד רק להשי"ת, ולא לאחר. וכאשר דרשו פסוק זה: "כי לי בני ישראל עבדים, "עבדי הם" - ולא עבדים לעבדים - הם היצר וחיילותיו ותענוגיו והבלי הזמן. - עד יום מותו האדם הוא עבד למלכו של עולם ית' ואינו יכול לפטור עצמו ולומר שאין הוא חפץ "מה העבודה הזאת לכם?"

העבד הזה הוא בן חורין ביותר

כל נסיון לילך אל החופש ולפרוק עולו מעל צוארו ולנהוג בדרך חירות ושכחת עבודתו- טעות הוא, כי אדרבה - אין לך בין חורין אלא מי שעוסק בתלמוד תורה (והתלמוד קא קרו ליה רז"ל עבודה [ספרי פרשת עקב]), שנאמר חרות על הלוחות אל תקרי חרות אלא חירות, (אבות פ"ו מ"ב ובמדבר רבה סדר נשא פרשה י' בהוספת תיבת "בלבד" והבן כי נורא הוא).

שמחים בעבודתו

איתא בשבת (ל): "לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצות קודם שימות שכיון שמת בטל מן התורה ומן המצות, ואין להקב"ה שבח בו, והיינו דאמר ר' יוחנן מאי דכתיב {תהלים פח-ו} במתים חפשי, כיון שמת אדם נעשה חפשי מן התורה ומן המצות". המת הוא לבדו חופשי, אך אנו חיים, ובעבור זאת עלינו להיות שמחים, בהיותינו חופשיים ממלאך המות כדרשינן והמנסים לצאת ולהיות חופשיים המה קרובים ודבקים במתים, כי הבטל מתורה עבודה ומצוה ממית נפשו ומעציבה. והעובד לאל נורא עלילה - אין כמוה שמחה. ואם שהעבד ירא מפני אדונו מפני העונש והוד רוממותו - עם כל זה שמח בעשיית מצותיו, ואף אנו כן.

הבן חורין האמיתי - מי שהוא חופשי מהתאוות

ועל כן נראה שבברכת "שלא עשני עבד" - ראוי להתבונן שהקב"ה לא עשנו עבד, והאם אנו עושים את עצמינו עבד

להם עבדיי אתם. כיון שיצאו למדבר התחיל לגזור עליהם מקצת מצוות קלות ומקצת חמורות, כגון שבת ועריות וציצית ותפילין, התחיל ישראל להיות מנתקים אמר להם עבדיי אתם, על מנת כן פדיתי אתכם, על מנת תנאי שאהיה גוזר ואתם מקיימים. וכך פירש רש"י בפסחים (לי"ח) - על מנת שתקבלו עליכם מצוותי אפילו הן כבדות עליכם.

בכל דור חייב לראות עצמו כאילו יצא ממצרים ואין רשות לפרוק עול התורה

עבדים היינו לפרעה במצרים - כור הברזל, ויוציאונו ה' ממצרים ביד חזקה וכו', ועתה כיון שהיינו עבדים לפרעה, והקב"ה פדה אותנו מידי, לכן בעל כרחנו אנחנו עבדיו. וזהו שאמר השי"ת: "כי לי בני ישראל עבדים, עבדי הם אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים", כלומר: כי לי בני ישראל עבדים בעל כרחם שלא ברצונם, מפני שהוצאתים ממצרים, שהיו שמה עבדים. ולכן בכל דור ודור חייב לראות עצמו כאילו הוא יצא ממצרים, ונקנה לו להקדוש ברוך הוא לעבד עולם, ואינו רשאי לפרוק עול התורה מעל צוארו. (ערוך השולחן סי' תע"ג).

אנו גם עבדים שלולי יציאת מצרים היינו נולדים שם עבדים

ואם תשאל הרי אבותינו היו עבדים לפרעה ולא אנחנו. נפרש שאם יש לראובן עבד, ידוע שכל בניו שיוליד בעודו עבד הם עבדים לראובן, ואם מכרו לשמעון, כל הבנים שיוליד בעודו עבד לשמעון, הם עבדיו, וכן שפחה שילדה בנים בעודה שפחה האשה וילדיה תהיה לאדוניה, וישראל היו עבדים לפרעה, ואילו לא הוציא הקב"ה את אבותינו ממצרים עדיין אנו ובנינו עבדים היינו לפרעה, והקב"ה קנה לישראל מפרעה להיותם עבדים לו, שנאמר [ויקרא כה נה] עבדי הם אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים, ואם כן כל הבנים שיולידו ישראל הם עבדים להשי"ת, וחייבין לעשות כל מה שיגזור עליהם, ולזה אמר "ולא אתכם לבדכם אנכי כורת את הברית הזאת ואת האלה הזאת, כי אשר איננו פה, וכי תאמרו איך אפשר לכרות ברית עם הדורות העתידים, לזה אמר כי אתם ידעתם את אשר ישכנו בארץ מצרים", כלומר ישכנו עבדים, הנה שמשה רבינו ע"ה עצמו התיר הקושיה (תולדות יצחק).

המלך הטביע בעבדיו חותם עבדות ציצית מילה ותפילין

ונתן לנו השי"ת שיהיה ציצית על בגדנו, ותפילין על ראשו וזרוענו, ומילה בבשרנו - להיות לנו לחותם עבדות, ולקיים את יתור המצוות כעבדים המשועבדים לעבודת אדוניהם. ועל האדם להעלות בכל יום על לבו שהוא עבד חתום למלכו של עולם, ולא ימרוד בו ויחזיק עצמו לבן חורין, (חרדים פ"ט).

מה המעלה של הסומך גאולה לתפילה?

איתא בברכות (ד:), אמר ר' יוחנן איזהו בן עולם הבא? זה הסומך גאולה של ערבית לתפילה של ערבית. ויש להבין וכי

כְּשִׁינְאוּ יִשְׂרָאֵל מִמְצָרִים לֹא הָיוּ מִכִּירִים אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. כִּינן שְׂבָא מִשָּׁה אֲלֵיהֶם, לְמַד אוֹתָם מִצְוֵה רֵאשׁוּנָה זו, שְׁכָתוּב וַיִּדְעַתֶּם כִּי אֲנִי ה' אֱלֹקֵיכֶם הַמוֹצִיא אֶתְכֶם וְגו'. וְאֶלְמֵלֵא מִצְוֵה זו, לֹא הָיוּ יִשְׂרָאֵל מֵאֲמִינִים בְּכָל אוֹתָם נְסִים וּגְבוּרוֹת שֶׁעָשָׂה לָהֶם בְּמִצְרַיִם. כִּינן שִׁידְעוּ מִצְוֵה זו בְּדֶרֶךְ כָּלָל, נַעֲשׂוּ לָהֶם נְסִים וּגְבוּרוֹת.

לסוף מ' שנה האמינו ישראל בדרך פרט

וּלְסוּף מ' שָׁנִין, דְּקָא אֲשַׁתְּדְּלוּ בְּכָל אֵינּוֹן פְּקוּדֵין דְּאוּרֵינְתָא, דְּאוּלִּיף לֹוֹן מִשָּׁה, בֵּין אֵינּוֹן דְּמִתְנַהֲגֵי בְּאַרְעָא בֵּין אֵינּוֹן דְּמִתְנַהֲגֵי לְבַר מֵאַרְעָא כְּדִין, אוּלִּיף לֹוֹן בְּאוּרֵחַ פְּרִט, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (דְּבַרֵּם ד') וַיִּדְעַתְּ הַיּוֹם וְהַשְּׁבוֹתָ אֶל לְבַבְךָ, הַיּוֹם דִּיִּיקָא, מַה דְּלֹא הָוֵה רְשׁוֹ מִקְדָּמַת דְּנָא. כִּי יִי' הוּא הָאֱלֹהִים, דָּא בְּאוּרֵחַ פְּרִט, בְּמֵלֵה דָא, כְּמַה רְזִין וְסִתְרִין אִית בְּה. וְדָא, וְהוּא דְקְדָמִיתָא, כְּלֹא מְלֵה חֲדָא, דָּא בְּכָלָל, וְדָא בְּפְרִט.

וּלְסוּף אַרְבַּעִים שָׁנָה, שְׁכַשְׁהִישְׁתְּדְּלוּ בְּכָל אוֹתָן מִצְוֹת שְׁל הַתּוֹרָה שְׁלֵמַד אוֹתָם מִשָּׁה, בֵּין אוֹתָן שְׁנוּהֲגוּת בְּאַרְץ וּבֵין אוֹתָן שְׁנוּהֲגוּת בְּחוּץ לְאַרְץ, אֲזִי לְמַד אוֹתָם בְּדֶרֶךְ פְּרִט. זְהוּ שְׁכָתוּב (דְּבַרֵּים ד') וַיִּדְעַתְּ הַיּוֹם וְהַשְּׁבוֹתָ אֶל לְבַבְךָ. הַיּוֹם דְּקָא, מַה שְׁלֹא הָיָה רְשׁוֹת מִקְדָּם לְכֵן. כִּי ה' הוּא הָאֱלֹהִים - זְהוּ בְּדֶרֶךְ פְּרִט. בְּדָבָר זֶה כְּמַה סוּדוֹת וְסִתְרִים יֵשׁ בּוֹ, וְזֶה וְאוֹתוֹ שְׁבַהֲתַחְלָה הַכֹּל דְּבַר אֶחָד, זֶה בְּכָלָל וְזֶה בְּפְרִט.

וְאִי תִימָא, הָא כְּתִיב, (מְשִׁלִּי א') יִרְאֵת יִי' רֵאשִׁית דְּעַת. תִּירוּצָא, דָּא בְּאוּרֵחַ פְּרִט, לְמַנְדַּע מֵאֵן אִיהוּ יִרְאֵת יִי'. וְאַף עַל גַּב דְּאִית לִיהָ לְבַר נֵשׁ לְדַחֲלָא מְנִיָּה, עַד לֹא יִנְדַּע, אֲבָל הִכָּא כְּתִיב רֵאשִׁית דְּעַת, לְמַנְדַּע לִיהָ דְּהָא אִיהוּ רֵאשִׁיתָא, לְמַנְדַּע לִיהָ בְּאוּרֵחַ פְּרִט.

וְאִם תֹּאמַר, הָרִי כְּתוּב (מְשִׁלִּי א') יִרְאֵת ה' רֵאשִׁית דְּעַת - הַתּוֹרִין, זֶה בְּדֶרֶךְ פְּרִט לְדַעַת מִי הִיא יִרְאֵת ה'. וְאַף עַל גַּב שִׁישׁ לְאָדָם לִירָא מִמֶּנּוּ עַד שְׁלֹא יִדַּע, אֲבָל כֵּן כְּתוּב רֵאשִׁית דְּעַת, לְדַעַת אוֹתוֹ שְׁהָרִי הוּא רֵאשִׁית, לְדַעַת אוֹתוֹ בְּדֶרֶךְ פְּרִט.

רמ"ח מצוות עשה רפואה לומ"ח אנבים

בְּגִין כְּךָ, פְּקוּדָא קְדָמָא לְמַנְדַּע לִיהָ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּכָלָל וּפְרִט, בְּרִישָׁא וּבְסוּפָא. וְרִזָּא דָא (יִשְׁעִיָּה מ"ד) אֲנִי רֵאשׁוֹן וְאֲנִי אַחֲרוֹן. אֲנִי רֵאשׁוֹן בְּכָלָל, וְאֲנִי אַחֲרוֹן בְּפְרִט. וְכֹלָא בְּכָלָל חֲדָא, וְרִזָּא חֲדָא. כִּינן דִּינְדַּע דָּא בְּכָלָל, יִשְׁלִים כָּל שִׁיפּוּי. וּמֵאֵן אֵינּוֹן. רמ"ח פְּקוּדֵין, דְּאֵינּוֹן רמ"ח שִׁיפּוּיִן דְּבַר נֵשׁ. כִּינן דְּאֲשַׁתְּלִים בְּהוּ עַל הָאֵי בְּכָלָל, כְּדִין יִנְדַּע בְּאוּרֵחַ פְּרִט, דְּדָא אִיהוּ אֲסוּוֹתָא לְכֹלָהוּ, וַיִּנְדַּע כָּל יוֹמֵי שְׁתָּא, דְּמִתְחַבְּרִין לְמִיָּהב אֲסוּוֹתָא לְכָל שִׁיפּוּי.

לְכֵן מִצְוֵה רֵאשׁוּנָה לְהַכִּיר אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכָלָל וּפְרִט, בְּהַתְּחַלָּה וּבְסוּף, וְסוּד זֶה - (יִשְׁעִיָּה מ"ד) אֲנִי רֵאשׁוֹן וְאֲנִי אַחֲרוֹן. אֲנִי רֵאשׁוֹן בְּכָלָל, וְאֲנִי אַחֲרוֹן בְּפְרִט. וְהַכֹּל בְּכָלָל אֶחָד וְסוּד אֶחָד. כִּינן שִׁידַע אֶת זֶה בְּכָלָל, יִשְׁלִים אֶת כָּל אִיבְרִיּוֹ, וּמִי הֵם? מֵאֲתִים אַרְבַּעִים וּשְׁמוֹנָה מִצְוֹת, שְׁהֵם מֵאֲתִים אַרְבַּעִים וּשְׁמוֹנָה אִיבְרִי הָאָדָם. כִּינן שְׁהַשְׁתַּלֵּם בְּהֵם

לְהַבִּיל וְתוֹאוֹת הָעוֹלָם הַזֶּה, וְכַמֵּאֲמַר הַאֲבָן עוֹרָא: "הַבֵּן חוֹרִין הָאֲמִיתִי - מִי שֶׁהוּא חוֹפְשֵׁי מֵהַתּוֹאוֹת", וְהָרִי אֲנִי עַבְדִּים שֶׁל מַלְכוּת שֶׁל עוֹלָם! וּבְפִרְט לְעַבְד הִיצֵה"ר דְּהוּא עַבְדוֹ שֶׁל הַקַּב"ה, וּבִיכּוֹלֵת הָאָדָם לְעַשׂוֹת אוֹתוֹ עַבְד אֲלִיו (כְּרוֹכַב לִסוּס) וְאֵין לוֹ לְהַעֲבִיד עֲצָמוֹ לִיצֵר!

המצוה הראשונה שנצטוונו ביציאת מצרים היא לדעת את ה'

הַשִּׁית כִּשְׁהוֹצִיאֵנוּ מִמִּצְרַיִם וּלְקַחְנוּ לְהִיּוֹת לוֹ לְעַם, לְעַבְדִּים. אֲמַר: "וּלְקַחְתִּי אֶתְכֶם לִי לְעַם וְהִיִּיתִי לְכֶם לְאֱלֹקִים וַיִּדְעַתֶּם כִּי אֲנִי ה' אֱלֹקֵיכֶם" וְכו'.

מצוה ראשונה לדעת שיש שליט עליון שהוא רבון העולם

אוֹמַר הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ: (שְׁמוֹת פְּרִשְׁת וְאֵרָא דָּף כ"ה.) רֵעִיא מֵהִימְנָא (שְׁמוֹת ו') וְלְקַחְתִּי אֶתְכֶם לִי לְעַם וְהִיִּיתִי לְכֶם לְאֱלֹהִים וַיִּדְעַתֶּם כִּי אֲנִי יִי' אֱלֹהֵיכֶם וְגו', פְּקוּדָא דָּא קְדָמָא דְכָל פְּקוּדֵין. רֵאשִׁיתָא קְדָמָא דְכָל פְּקוּדֵין, לְמַנְדַּע לִיהָ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּכָלָל. מֵאֵי בְּכָלָל. לְמַנְדַּע דְּאִית שְׁלִיטָא עַלְמָא, דְּאִיהוּ רְבוֹן עַלְמָא, וּבְרָא עַלְמִין כְּלָהוּ, שְׁמִיא וְאַרְעָא וְכָל חִילִיָּהוּן. וְדָא אִיהוּ בְּכָלָל. וְסוּפָא דְכֹלָא בְּפְרִט, לְמַנְדַּע לִיהָ בְּפְרִט.

וְלְקַחְתִּי אֶתְכֶם לִי לְעַם וְהִיִּיתִי לְכֶם לְאֱלֹהִים וַיִּדְעַתֶּם כִּי אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם וְגו'. מִצְוֵה זֶה רֵאשׁוּנָה שְׁל כָּל הַמִּצְוֹת. רֵאשִׁית רֵאשׁוּנָה לְכָל הַמִּצְוֹת - לְדַעַת אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכָלָל. מַה זֶה בְּכָלָל? לְדַעַת שִׁישׁ שְׁלִיט עַלְיוֹן שֶׁהוּא רְבוֹן הָעוֹלָם, וּבְרָא אֶל כָּל הָעוֹלָמוֹת, שְׁמַיִם וְאַרְץ וְכָל חִילוֹתֵיהֶם. וְזֶהוּ בְּכָלָל. וְסוּף הַכֹּל בְּפְרִט, לְדַעַת אוֹתוֹ בְּפְרִט.

וְכָלָל וּפְרִט אִיהוּ רִישָׁא וְסוּפָא רִזָּא דְכָר וְנוֹקְבָא כְּחֲדָא, וְאֲשַׁתְּכַח בַּר נֵשׁ בְּהָאֵי עַלְמָא, דְּאֲתַעֲסַק בְּכָלָל וּפְרִט, בַּר נֵשׁ בְּהָאֵי עַלְמָא אִיהוּ כָּלָל וּפְרִט. תְּקוּנָא דְהָאֵי עַלְמָא, אִיהוּ כָּלָל וּפְרִט. בְּגִין כְּךָ, רֵאשִׁיתָא דְכֹלָא, לְמַנְדַּע דְּאִית שְׁלִיט וְדִיין עַל עַלְמָא, וְאִיהוּ רְבוֹן כָּל עַלְמִין. וּבְרָא לִיהָ לְבַר נֵשׁ מֵעַפְרָא, וְנִפְח בְּאִפּוֹי נִשְׁמַתָּא דְחַיִּים, וְדָא אִיהוּ בְּאוּרֵחַ כָּלָל.

וְכָלָל וּפְרִט הוּא רֵאשׁ וְסוּף, סוּד שְׁל זְכָר וְנוֹקְבָא כְּאֶחָד, וְנִמְצָא אָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה שְׁמַתַּעֲסַק בְּכָלָל וּפְרִט, אָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה הוּא כָּלָל וּפְרִט. תְּקוּנָא שְׁל הָעוֹלָם הַזֶּה הוּא כָּלָל וּפְרִט. מִשׁוּם כְּךָ, רֵאשִׁית הַכֹּל - שִׁישׁ לְדַעַת שִׁישׁ שְׁלִיט וְדִין עַל הָעוֹלָם, וְהוּא רְבוֹן כָּל הָעוֹלָמִים, וּבְרָא אֶת הָאָדָם מִן הָעֶפֶר, וְנִפְח בְּאִפּוֹי נִשְׁמַת חַיִּים, וְזֶהוּ בְּדֶרֶךְ כָּלָל.

כיון שידעו מצוה זו בדרך כלל, נעשו להם נסים וגבורות

כִּד נִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, לֹא הוּוּ יִדְעֵי לִיהָ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כִּינן דְּאֶתָּא מִשָּׁה לְגַבִּיָּהוּ, פְּקוּדָא קְדָמָא דָּא אוּלִּיף לֹוֹן, דְּכְּתִיב, וַיִּדְעַתֶּם כִּי אֲנִי יִי' אֱלֹהֵיכֶם הַמוֹצִיא אֶתְכֶם וְגו'. וְאֶלְמֵלֵא פְּקוּדָא דָּא, לֹא הוּוּ יִשְׂרָאֵל מֵהִימְנִין, בְּכָל אֵינּוֹן נִסִּין וּגְבוּרוֹן דְּעַבְד לֹוֹן בְּמִצְרַיִם. כִּינן דִּיִּדְעוּ פְּקוּדָא דָּא בְּאוּרֵחַ כָּלָל, אֲתַעֲבִידוּ לְהוֹן נְסִין וּגְבוּרוֹן.

ולאסתכלא בהאי עלמא, ברזא דמהימנותא, ברזא דאורייתא. וכל מאן דהוה בהאי עלמא, ולא אשתדל באורייתא למנדע ליה, טב ליה דלא אתברי, דהא בגין דא אייתי ליה קודשא בריך הוא לבר נש בהאי עלמא.

זהו שכתוב (דברים ד) אתה הראת לדעת. הראית על ידי אותו הממנה לפני הקדוש ברוך הוא. לדעת - לדעת ולהסתכל בעולם הזה בסוד האמונה ובסוד התורה. וכל מי שהיה בעולם הזה ולא השתדל בתורה להפירו, טוב לו שלא נברא, שהרי בשביל זה הביאו הקדוש ברוך הוא את האדם לעולם הזה.

לדעת פי יי' הוא האלהים. דא איהו כללא דכל רזא דמהימנותא, (ג"א כללא) דכל אורייתא, כללא דעילא ותתא, ורזא דא איהו כללא דכל רזא דמהימנותא, והכי הוא ודאי. כללא דכל אורייתא, דא איהו רזא דתורה שבכתב, ודא איהו רזא דתורה שבעל פה, וכלא חד, כללא דרזא דמהימנותא, בגין דאיהו שם מלא, דאיהו רזא דמהימנותא, ומאן איהו. ה' אחד ושמו אחד, יי' אחד שמע ישראל יי' אלהינו יי' אחד. דא איהו יחודא חד. ושמו אחד, ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, הא יחודא אחרא למהוי שמייה חד. ורזא דא (מלכים א יח) יי' הוא האלהים, דא כתיב, כד אינון ביחודא חדא.

לדעת פי ה' הוא האלהים. זהו הפלל של כל סוד האמונה, (כלל) של כל התורה, כלל שלמעלה ומטה. וסוד זה הוא הפלל של כל סוד האמונה, וכך זה ודאי. הפלל של כל התורה זהו סוד התורה שבכתב, וזהו סוד התורה שבעל פה, והכל אחד, הפלל של סוד האמונה, בשביל שהוא שם מלא, שהוא סוד האמונה, ומיהו? ה' אחד ושמו אחד. ה' אחד - שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד. זהו יחוד אחד, ושמו אחד, ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד - הרי יחוד אחר להיות שמו אחד. וסוד זה - ה' הוא האלהים, זה כתוב פשהם ביחוד אחד.

האמונה רק ע"י לימוד הזוהר הקדוש ופנימיות התורה

הרמב"ם ז"ל פותח דבריו בספרו משנה תורה (הלכות יסודי התורה פ"א ה"א): יסוד היסודות ועמוד החכמות לידע שיש שם מצוי ראשון והוא ממציא כל נמצא וכו'. האמונה היא יסוד היסודות לכל עניני תורה ועבודת ה'. מי לנו גדול כמו הרמב"ם שפסק פסק דין מפורש בהתחלת ספרו "יד החזקה", ספר של "הלכות" (כמ"ש הרמב"ם בהקדמתו לספרו יד החזקה - בסופה): "יסוד היסודות ועמוד החכמות לידע שיש שם מצוי ראשון כו'" - והרי ענין זה שייך בעיקר ע"י לימוד הזוהר הקדוש ופנימיות התורה. ונמצא, שהרמב"ם פוסק בפירוש שלימוד הזוהר הקדוש הוא "יסוד היסודות ועמוד החכמות" - דחכמת התורה [ופשיטא שאין כוונתו לחכמות סתם, כי אם ובעיקר לאמיתות ענין החכמה - חכמת התורה]! - יכולים ללמוד את כל חלקי התורה כולה, ואף על פי כן, אם לא לומדים זוהר הקדוש - אזי חסר ח"ו "יסוד היסודות ועמוד החכמות"!

על זה בכלל, אז ידע בדרך פרט, שזה הוא רפואה לכלם, וידע את כל ימות השנה שמתחברים לתת רפואה לכל האיברים.

ישנו אוצר ששם עומדים כולם לפני בריאתם

ועיין בזוהר שמות (פרשת תרומה דף קס"א ע"ב): בשעתא דסליק ברעותא דקודשא בריך הוא למברי אדם, קאים קמיה בדיוקניה וקיומיה, כמה דאיהו בהאי עלמא. ואפילו כל אינון בני עלמא, עד לא ייתון בהאי עלמא, כלהו קיימין בקיומיהו ובתקונייהו כגוונא דקיימין בהאי עלמא, בחד אוצר דתמן כל נשמתין דעלמא מתלבשין בדיוקנייהו.

בשעה שעלה ברצונו של הקדוש ברוך הוא לברא את האדם, עמד לפניו בדמותו וקיומו כמו שהוא בעולם הזה. ואפלו כל אותם בני העולם, טרם בואם לעולם הזה, כלם עומדים בתקונם וקיומם כמו שעומדים בעולם הזה באוצר אחד ששם כל נשמות העולם מתלבשות בדמיותיהן.

ה' אומר לממונה לך תביא לי רוחו של פלוני

ובשעתא דזמינין לנחתא בהאי עלמא, קרי קודשא בריך הוא לחד ממנא, די מני קודשא בריך הוא ברשותיה כל נשמתין דזמינין לנחתא להאי עלמא, ואמר ליה, זיל אייתי לי רוח פלוני. בההיא שעתא אתיא ההיא נשמתא, מתלבשא בדיוקנא דהאי עלמא, וההוא ממנא אחזי לה קמי מלכא קדישא.

ובשעה שמזמנים לרדת לעולם הזה, קורא הקדוש ברוך הוא לממנה אחד שמנה הקדוש ברוך הוא ברשותו את כל הנשמות העתידות לרדת לעולם הזה, ואומר לו: לך תביא לי רוחו של פלוני. באותה שעה באה אותה נשמה מלבשת בדמות של העולם הזה, ואותו ממנה מראה אותה לפני הקדוש ברוך הוא.

ה' משיב ע אותה לעסוק בתורה ולהאמין בו

קודשא בריך הוא אמר לה, ואומי לה, דכד תיחות להאי עלמא, דתשתדל באורייתא למנדע ליה, ולמנדע ברזא דמהימנותא. דכל מאן דהוי בהאי עלמא, ולא אשתדל למנדע ליה, טב ליה דלא יתברי. בגין כך אתחזי קמי מלכא קדישא, למנדע בהאי עלמא, ולאשתדל ביה בקודשא בריך הוא, ברזא דמהימנותא.

הקדוש ברוך הוא אומר לו ומשיב ע אותה, שכשתרד לעולם הזה, שתשתדל בתורה לדעת אותו ולדעת את סוד האמונה. שכל מי שהיה בעולם הזה ולא השתדל לדעת אותו - טוב לו שלא יברא. משום כך נראה לפני המלך הקדוש, לדעת את העולם הזה, ולהשתדל בקדוש-ברוך-הוא בסוד האמונה.

וכל מי שהיה בעולם הזה ולא השתדל בתורה להכיר, טוב לו שלא נברא

הדא הוא דכתיב, (דברים ד) אתה הראת לדעת, אתחזיאת על ידא דההוא ממנא, קמי קודשא בריך הוא. לדעת למנדע

לימוד הזוהר מביא את האדם לידיעת ודביקת הבורא

וכך בספר נתיב מצותיך, (שביל היחוד, שביל ב' אות ג') כתב ודע שכל ספר הזוהר וחיוב לימודו וכו', הכל מצות עשה לדבקה בו ולידע שיש אלוקי מצוי. עכ"ל. - חובה ללמוד זוהר הקדוש ואף לא אחד פטור מכך, אף מי שהעניין הזה וחשיבותו אינם ידועים לו, שכבר ידוע פירוש של"ה הקדוש, חטאתי כי לא ידעתי, אשר גם העדר הידיעה לחטא נחשב, ובפרט בדורנו זה שפסק האר"י החי הקדוש שמצוה לגלות זו החכמה, ואף באמירה בעלמא זו סגולה היא לכמה וכמה עניינים, ומכל שכן שלימוד התורה צריך להיות גם כן בהבנה והשגה, וכעת יש כבר הזוהר מתורגם שכל ילד קטן יכול להבין בקל.

עבד ה' הוא מי שלומד גמרא וזוהר

והביאו רבותינו ז"ל משם הקדוש בעל ספר הקנה בפסוק "ושבתם וראיתם וכו' בין עובד אלקים לאשר לא עבדו", 'עובד אלקים' היינו שלומד בגמרא ובזוהר, 'לא עבדו' היינו מי שלומד גמרא ואינו לומד בזוהר.

בזוהר ויקהל (רו), נאמר שעל האדם לומר "אנא עבדא דקודשא בריך הוא". המהות הזו של "עבדות להשי"ת" שנשכחה מאיתנו במרוצת השנים - חוזרת אלינו בזכות הזוה"ק, ועל פיו אנו אומרים ג' פעמים בשבוע ומכריזים: "אנחנו עבדי ה' ומשתחוים לפניו בכל זמן ובטחים רק בו שהוא אלוקי אמת ותורתו אמת ומרבה לעשות טובות ואמת". - וכאמור, תורת הזוהר הקדוש בתוכנה היא לדעת שיש ה' אלוקי ישראל והתבוננות בגדולת ה', היא מלמדת להכיר את ה' ולראות בכל דבר השגחה פרטית, ושגם הדברים הגשמיים הם כלי לאלוקות, היא מעוררת אהבת ה' ויראתו וחשק לקיום מצוות מעשיות על כל פרטיהם ודקדוקיהם, היא מעוררת את חשיבות והכרחיות עסק התורה ומלמדת את האדם להתקדש ולהטהר, ונותנת לו כלים להשלים את הכוונה העליונה בבריאת העולם לעשות לו ית' דירה בתחתונים.

בעת עקבתא דמשיחא כשהעוב רב גובר, צריך ללמוד זוהר

ועל זה כתב בעל מקור מים חיים: "דעיקר עבודת אדם הוא החיות והדבקות אל הבורא ברוך הוא, ובעת עקבתא דמשיחא, התגברות הרע והעזות והמדות רעות בהנהגת ראשי ערב רב, נתגלה אור הגנוז מן השמים ספר הזוהר והתיקונים, ואחריהם כתבי מרן האר"י ובזה הלימוד מבער הקוצים והרע שבנפשו, ויזכה לדבק בעצמו באור עליון, ויזכה לכל מדות טובות שבעולם, ולזה נתגלה האור הזה. ועיקר לימודך בפנימיות התורה יהיה שתשיג הארה וחיות אלקות בנפשך, בעת לימודך, ובכל היום, אבל לא שתהיה מקובל או חוקר וכו'".

שאלה: למה לא מספיק לימוד הנגלה, הגמרא הקדושה הלכה וכו', לא צריך דוקא זוהר!

תשובה: מחמת חשכת הגלות צריך להאיר באור גדול, ואין מספיק שאר לימודים, אפילו שהוא מתמיד בלימוד בשאר שיעורים (כמו ש"ס ופוסקים), וכן הוא בזוהר שאמר רשב"י שהזוהר מגין בדרא דמלכא משיחא: (ר' פנחס מקוריץ, אמרי פנחס).

כל תכלית יציאת מצרים היתה עבודת השי"ת ולימוד התורה וכמו שנאמר: "בהוציאך את העם ממצרים, תעבדון את האלוקים על ההר הזה". - לכן בואו כולנו נתאסף יחד ראשי ישראל, כאיש אחד בלב אחד למגדול ועד קטן, זקנים עם נערים. נתאחד ונעבוד את האלקים על ההר הזה. ונקרא כולנו בנעימה קדושה, דקה אחת ליום מספר הזוהר הקדוש שהוא "תיבת נח" (כדאיתא בזוה"ק פר' בהעלותך) ונצל מהמבול הנורא והאדיר של תאוות העולם הזה השוטף בכל פינות ומחנות, העבודה זרה של החומריות השורר בכל, ומן המלחמות העתידות שיהיו בעתיד הקרוב בכל העולם.

רק העוסק בתכמת הקבלה נקרא בן להקדוש ברוך הוא

יתירה מזו כתב בזוהר (ח"ג, ר"מ, דף ק"א - ק"ב) שהעוסק רק בנגלות התורה נקרא עבד, ומי שעוסק בסודות התורה נקרא בן וצריך כל אחד להיות בן להקב"ה.

ועיין בזוהר ויקרא (פרשת בהר דף ק"א ע"ב), וז"ל: בתריין זינין (נ"א שמהן אליו) אקרון ישראל לקודשא בריך הוא, עבדים, דכתיב עבדי הם. ואקרון בנים, דכתיב (דברים יד) בנים אתם ליי' אלהיכם. בזמןא דידע ליה בר נש לקודשא בריך הוא באורח כלל, כדין אקרי עבד דעביד פקודא דמאריה, ולית ליה רשו לחפשא בגניזוי וכרזין דביתיה. בזמןא דידע ליה בר נש באורח פרט, כדין אקרי בן רחימא דיליה, כבן דחפיש בגניזוי, בכל רזין דביתיה.

בשני סוגים (שמות אלו) נקראים ישראל לקדוש ברוך הוא עבדים, שכתוב עבדי הם (שם), ונקראים בנים, שכתוב (דברים יד) בנים אתם לה' אלהיכם. בזמן שמפיר האדם את הקדוש ברוך הוא בדרך כלל, אז הוא נקרא עבד שעושה מצות רבו, ואין לו רשות לחפש בגניזוי ובסודות ביתו. בזמן שמפיר אותו האדם בדרך פרט, אז נקרא בן, אהוב שלו, כמו בן שמחפש בגניזוי, בכל סודות ביתו.

ואף על גב דאקרי בן ברא בוכרא לקודשא בריך הוא, כמה דאת אמר (שמות ד) בני בכורי ישראל, לא יפוק גרמיה מקללא דעבד, למפלח לאבוי בכל פולחנין דאינון יקרא דאבוי. והכי אצטריך לכל בר נש למהוי לגבי אבוי בן, לחפשא בגניזוי ולמנדע רזין דביתיה, ולאשתדלא אבתריהו. ולמהוי לגבי אבוי עבד...

ואף על גב שנקרא בן, בן בכור לקדוש ברוך הוא, כמו שנאמר (שמות ד) בני בכורי ישראל, אל יוציא את עצמו מקלל של עבד, לעבד את אביו בכל העבודות שהן כבוד אביו. וכך

וכתב עוד (תיקוני זוהר בהקדמה דף א' ע"א). בנים מארי קבלה. ועוד כתב (שם דף ה') מסטרא אורייתא דבריאה אתמר בישראל כי לי בני ישראל עבדים, ומסטרא דאצילות בנים אתם להשם אלקיכם.

מורינו הקדוש רבי נתן שפירא זצ"ל (בהקדמתו לפרי עץ חיים), וז"ל: מי שלא למד התורה על פי סוד אף על פי שהשלים עבודתו בתכלית השלימות, הוא רק בבחינת עבד, בבחינת כי לי בני ישראל עבדים, עבדי הם, שנשמתם מעולם הבריאה ששם הכסא והחיות ואופנים שהם נקראים עבד ואמה, אבל מי שלומד ועובד השם יתברך בפנימיות החכמה בנסתרות התורה ועושה יחודים הוא בבחינת בן וכבן משמש לאביו ולאמו עבודה שלימה, כי נשמתו מעולם האצילות, ועליו נאמר הבן יקיר לי אפרים וגו', עכל"ק.

מי פתי ולא יסור הנה ויהנה מזיו הזוהר? הלא גם לנח לא שמעו לפני פרוץ המבול! הבה נא נהיה חכמים ונשמע לעצת מרנן ורבנן גדולי הדור שליט"א, טרם יהיה מאוחר, הבה נא נשוב בתשובה שלמה להשי"ת בורא כל העולמות ונחשוך מעצמנו סבל!

צריך לכל בן אדם להיות בן לגבי אביו, לחפש בגנזיו ולדעת סודות ביתו ולהשתדל אחריהם, ולהיות עבד לגבי אביו...

זכאה חולקיה דהאי בן, דזכי לאשתדלא למנדע בגנזי דאבוי, ובכל רזין דביתיה, ככרא יחידאי דאשליטיה אבוי בכל גנזוי, ודא איהו יקרא, דשליט על כלא מאן דישתדל באורייתא, למנדע ליה לקודשא בריך הוא. ובאינון גניזין דיליה, אקרי בן לקודשא בריך הוא, כל חילי שמיא, לית מאן דימחי בדיה, בכל שעתא דאצטריך למיעל לגבי אבוי. זכאה חולקיה בעלמין פלהו. ובגין דא, כד אשתדל למנדע ליה בארץ פרט, ברזא דחכמתא, כדין אקרי בן.

אשרי חלקו של הבן הזה, שזוכה להשתדל לדעת בגנזי אביו ובכל סודות ביתו, כמו בן יחידי שהשליטו אביו בכל גנזיו, וזהו הכבוד, ששולט על הכל מי שמשתדל בתורה לדעת את הקדוש ברוך הוא. וכאותם הגנזים שלו נקרא בן לקדוש ברוך הוא, בכל כחות השמים אין מי שימחה בידו, בכל שעה שמצטרף להכנס אל אביו. אשרי חלקו בכל העולמות. ומשום זה, כשמשתדל להכירו בדרך פרט, בסוד החכמה, אז נקרא בן.

ברוך יי לעולם אמן ואמן ימלוך יי לעולם אמן ואמן.

זוהר הרקיע

זרוז וקירוב הגאולה רחמים

הוא רק על ידי קבלה

דהיינו שיהיה האדם כלי מוכן לקבל

קבלת עול מלכות שמים, עול מצוות, עול תורה, עול עבודת מוחלטת

הננו מקווים להפגש עם כולכם בשמחה בקרוב בבית המקדש בגאולה הקרובה והשלמה

מַחֲפָשִׁים מְפִיָּצִים לְמִלְיוֹנֵי דְפֵי הַזְהָר בְּכָל הָעוֹלָם

מַחֲפָשִׁים תּוֹרְמִים לְהַדְפִּיס מִלְיוֹנֵי דְפֵי זְהָר הַיּוֹמִי לְחֶלְקָם ל-15 מִלְיוֹן יְהוּדִים בְּחָנָם. הַתּוֹרְמִים מְשַׁלְמִים יֶשֶׁר לְדְפוּס! הָאֵם יֵשׁ מַחֲשֵׁב שְׂיוּכֵל לְחַשְׁבֵּן אֶת הַזְכוּת הַגְּדוֹלָה שְׂיוּכָלִים לְזָכוּת בְּכֶסֶף קָטָן.

לְפָרְטִים, טֵל: 052-7651911

**בְּשׁוֹרָה טוֹבָה
וּמְשַׁמַּחַת לְכָל**

עִם יִשְׂרָאֵל: כָּל מִי שְׁעוֹשֶׂה אַרְוֶע, סְעוּדַת אַרוּסִין, תְּנָאִים, חֲתָנָה, בַּר מִצְוָה, בְּרִית יֶצְחָק, בְּרִית, פְּדִיוֹן הַבֵּן, חֲנֻכַּת הַבַּיִת, בֵּת מִצְוָה, קְדוּשָׁה, סִיּוּם מַסְכַּת, סְעוּדַת הַיּוֹדָעָה, חֲתָנַת כֶּסֶף וְזָהָב, יוֹם הַשְּׁנָה, וּבְכָל מִיּוֹי שְׂמֵחוֹת, וּלְכָל לּוֹמְדֵי דְפֵי הַיּוֹמִי, יְכוּל לְקַבֵּל דְפֵי זְהָר הַיּוֹמִי בְּחָנָם,

טֵל: 052-7651911

תורתו מגן לנו

דגל הזוהר
054-7112492

אנני מוגן
לומד זוהר!

מפעל העולמי
שע"י מועצת גדולי ישראל
למען תורת הריש"י